

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIV. In quo vltimus primi cantus versus elucidatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

obsequendi anxietas in sicco, & nuda remanet; quod certe Deo gratissimum est, cum dicat Dauid. *Sacrificium Deo spiritus contritibulus.*

Cum itaque cognoscat anima in ista sicca purgatione, quam transiit; se tam multa, tamque pretiosa (sicut hic retulimus) beneficia ac commoda obtinuisse; late in hoc, quem dilucidamus cantu subiungit.

*O sortem fortunatam,
Exeat, nec sui obseruata.*

Hoc est: laqueos, appetituum & affectionum sensitiuarum seruitutem euasi. *Nec sui obseruata.* hoc est, tres praefati inimici me impedire haud potuerunt. Qui quidem inimici (sicut diximus) appetitibus; gustibusque illaqueant Animam, eamque ne ex se ipsa egressa ad perfecti amoris Dei libertatem euolet, remorantur, sine quibus etiam nequeunt ipsi inimici (vt dictum est) eam impugnare.

Vnde pacatis & tranquillatis continuæ mortificationis studio, quatuor Animæ Passionibus, quæ sunt, Gaudium, dolor, spes & timor: consopitis etiam per siccitates ordinatas naturalibus appetitibus; cessante etiam ab opere sensuum & potentiarum interiorum harmonia, & à suis operationibus discursiuis (quæ sunt, vniuersam inferioris animæ partis vulgus) quiescente; nequaquam inimici isti hanc spirituales libertatem præpedire valent; vnde & quæta, ac tranquillata remanet domus, quemadmodum versu sequenti dicitur.

CAPVT XIV.

In quo vltimus primus cantus versus elucidatur.

*Cum esset iam domus mea
tranquillata.*

Pacata iam, ista sensualitatis domo, (hoc est,) eius mortificatis passionibus; concupiscentijs extinctis, appetitibusque; media ista felici sensitiuæ purgationis nocte tranquillatis, & consopitis, egressa est anima, ad iter spiritus, quod proprium eorum est, qui iam profecerunt; & alio nomine illuminatiua, seu contemplationis infuse via appellatur, auspicandum; per quam contemplationem pascit ex se reficitque Deus animam, absque discursu, aut actiua ipsius animæ cooperatione.

Talis itaque est (sicut eam descripsimus) (nox & purgatio sensus, quæ in illis, qui postmodum in aliam multo difficiliorem ac molestiorem spiritus noctem ingressuri sunt, vt ad diuinam cum Deo vniuersam amoris perueniant (non enim omnes, sed vt plurimum pauciores eam attingunt) solet grauius tribulationibus, tentationibusque; sensitiuis, multo tempore durantibus associari; quamuis in quibusdam diutius durent, quam in alijs.

Nonnullis enim, Angelus Satanæ, spiritus nimirum fornicationis immittitur, qui eorum sensus, abominandis validisque tentationibus flagellet; & spiritus sordis aduertentijs, imaginationem autem, visibilibus admodum representationibus excruciet; quod illis interdum grauius est tormentum morte ipsa.

Nonnullam etiam nocti isti spiritus blasphemæ superadditur, qui omnibus eorum conceptibus & cogitationibus, per intolerandas blasphemias sese interponit & immisceet; quæ tanta interdum cum violentia imaginationi suggeruntur, vt quasi eas verbis efferre compellantur, qua in te non leuem patiuntur cruciatum.

Interdum alius execrabilis spiritus illis immittitur (quem spiritum vertiginis appellant) vt eos exerceat, qui taliter illo-

E 3 rum

B.
annis
Cruce

pera
ystica
NVI
129

Solent flatus istius homines fornicationis spiritus affligi.

Spiritus etiam blasphemiam.

Spiritus etiam vertiginis.

rum sensum obscurat, ut mille eos repleat serupulis perplexitatibusque ipsorum iudicio tam intricatis, ut nulla unquam in re satis sibi facere valeant, nec iudicium suum, consilio conceptumque alicuius accommodare & submittere; qui certe spiritus est vnus, ex grauioribus noctis huius stimulis, & horroribus illis, qui in spiritali nocte eueniunt proximus.

Tempestates ac tribulationes has, in nocte ista, & purgatione sensitua regulariter immittit Deus illis, quos postmodum in nocte alia collocaturus est (quamuis non omnibus pateat ad eam aditus (ut hac ratione puniti & colaphizati, se se exercent, sensusque ac potentias vnioni diuinæ sapientiæ, quæ ibi illis conferri debet, disponant, & adaptent. Nisi enim anima tentata, exercitata, & tribulationibus ac tentationibus probata sit, nequit sensus ipsius attingere sapientiam. Propterea enim dicit Ecclesiasticus. *Qui non est tentatus quid scit? Qui non est expertus, pauca recognoscit.* Cui veritati optime suffragatur Hieremias dicens. *Castigasti me, & eruditus sum.* Maximè autem proprius castigationis huius modus, ad sapientiam assequendam, tribulationes sunt interiores, quas hoc loco descripsimus: ipsæ enim sensum ab omnibus gustibus ac consolationibus, quibus ob debilitatè naturalè erat addictus efficacius repurgant: in quibus etiam serio humiliatur anima, ut ad futuram exaltationem præparetur.

Iam verò quanto tempore in isto ieiunio, sensusque penitentiæ detineatur anima, nihil certi affirmari potest; non enim vno eodemque modo cum omnibus agitur, nec easdem omnes patiuntur tentationes; nos enim hæc diuina mensu-

rantur voluntate, secundum quod plus vel minus quilibet habet imperfectionis repurgandæ, & etiam secundum vnionis amoris gradum, ad quem animam Deus euehere vult, illam intensius vel remissius maiori vel minori humiliat tempore.

Illos qui capaces sunt, viribusque maioribus ad onus sustinendum sunt præditi, intensius & citius purgat; debiliores autem, remissè admodum ac exiguis tentationibus, idque multo tempore; in nocte hæc exerceat, præbetque illis ut plurimum sensus reflectiones ne retrocedant, vnde & serò ad perfectionis puritatem in hac vita perueniunt: & nonnulli ipsorum nunquam, qui homines, nec in nocte ista omnino versantur, nec omnino extraliam sunt: quamuis enim ad vltiora non progrediatur; tamè ut in humilitate propriaque cognitione, conseruentur, exerceat illos Deus aliquibus diebus, in liccitatibus, & tentationibus istis, & ne despondentes animum, ad mundi solatia requirenda redeant, intercalatis temporibus, consolationibus illis succurrit. Alijs debiliores adhuc animabus interdum sese abscondit Deus, & quodammodo occultat, ut illas in suo amore exerceat: nam sine huiusmodi repulsis ad Deum propius accedere non addicerent. Verum animæ, ad tam felicem ac sublimem statum, cuiusmodi est vnio amoris transitura, licet quam celeritè à Deo deducatur, multo regulariter tempore, in ariditatibus istis manere solent, quemadmodum experientia docuit. Finem itaque huic Libro imponendo aggrediamur iam secundæ Noctis tractationem.

Nisi anima tentata sit ac tribulationibus probata, nequit sensum ipsius attingere sapientiam. Propterea enim dicit Ecclesiasticus. Qui non est tentatus quid scit? Qui non est expertus, pauca recognoscit. Cui veritati optime suffragatur Hieremias dicens. Castigasti me, & eruditus sum. Maximè autem proprius castigationis huiusmodi, ad sapientiam assequendam, tribulationes sunt interiores, quas hoc loco descripsimus: ipsæ enim sensum ab omnibus gustibus ac consolationibus, quibus ob debilitatè naturalè erat addictus efficacius repurgant: in quibus etiam serio humiliatur anima, ut ad futuram exaltationem præparetur.